

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Foltase, soudce Jana Kratochvíla a soudkyně Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **M. H. L.**, zastoupený Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2025, čj. OAM-1680/ZA-ZA11-HA15-2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2026, čj. 16 Az 10/2025-94,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. et Mgr. Markovi Čechovskému, Ph.D., advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 6 135 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce žádal o mezinárodní ochranu podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Svou žádost odůvodnil rodinnými vazbami. Má tři děti, z toho jedno nezletilé. Všechny děti jsou občané České republiky a dvě z nich žalobce finančně podporuje při studiu. Žalovaný však neshledal, že by rodinná situace žalobce představovala důvod hodný zvláštního zřetele, pro který by mu bylo možné udělit humanitární azyl nebo jinou formu mezinárodní ochrany. Žádost proto zamítl.

[2] Městský soud žalobu sporující neudělení humanitárního azylu zamítl. Žalovaný podle něj shromáždil dostatečné podklady pro rozhodnutí a řádně zjistil skutkový stav. V rozhodnutí žalovaný jasně, srozumitelně a logicky vyložil, proč žádosti nevyhověl, resp. proč žalobcem tvrzená rodinná situace není důvodem hodným zvláštního zřetele. Závěrem městský soud podotknul, že setrvání žalobce na území České republiky by bylo v rozporu s veřejným zájmem. Žalobce se totiž opakovaně dopouštěl trestné činnosti, za kterou byl

i odsouzený k trestu odnětí svobody. Zásah do rodinného života žalobce a jeho dětí je přiměřený.

[3] Žalobce (stěžovatel) se proti rozsudku městského soudu bránil kasační stížností. Namítal, že městský soud nedostatečně zjistil skutkový stav a nesprávně posoudil jeho rodinnou situaci. Žalovaný ani městský soud pak nevzali v potaz nejlepší zájem dítěte. Tím došlo k porušení mezinárodních závazků, které vyplývají z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.

[4] Žalovaný ve vyjádření setrval na svých závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí, které považuje za správné.

[5] Jelikož v nyní projednávané věci rozhodoval specializovaný samosoudce, zabýval se Nejvyšší správní soud tím, zda je kasační stížnost přijatelná.

[6] Podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního platí, že rozhodoval-li před krajským (městským) soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského (městského) soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. Nejvyšší správní soud, *Ostapenko*). Žádný z těchto důvodů není v posuzovaném případě dán.

[7] Stěžovatel namítal, že se městský soud dopustil zásadního pochybení, neboť nedostatečně zjistil skutkový stav. Aby byla kasační stížnost pro tento důvod přijatelná, musel by městský soud hrubě pochybit při výkladu hmotného nebo procesního práva. Případná nevýrazná pochybení zpravidla totiž nedosahují takové intenzity, aby založila přijatelnost kasační stížnosti (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, usnesení NSS ze dne 31. 1. 2018, čj. 1 Azs 379/2017-26, či ze dne 15. 12. 2022, čj. 8 Azs 195/2022-28).

[8] V posuzované věci Nejvyšší správní soud takto kvalifikované pochybení městského soudu neshledal. Městský soud postupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. V řízení o udělení mezinárodní ochrany je to právě žadatel, kdo je primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany (usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, čj. 9 Azs 1/2013-38, či ze dne 11. 12. 2015, čj. 5 Azs 134/2014-48). Rozsah a obsah informací, které správní orgán zjišťuje, se odvíjí od sdělení žadatele o mezinárodní ochranu (usnesení NSS ze dne 16. 12. 2021, čj. 3 Azs 118/2021-39).

[9] Stěžovatel v žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že na území České republiky žijí jeho tři děti, o které se chce starat. O mezinárodní ochranu žádá proto, že jiné pobytové oprávnění nezíská. Povolení k trvalému pobytu pozbyl. V minulosti totiž páchal trestnou činnost, za kterou byl odsouzený k trestu odnětí svobody. Žalovaný na základě sdělených informací ověřil z cizineckého informačního systému, že stěžovatel je jako otec uvedený pouze u jednoho dítěte, a to zletilého syna. Jako otec nezletilých dcer vedený není. Skutečnost, že by byl jejich otcem, nevyplynula ani ze stěžovatelem předložených rodných

pokračování

listů. Dále žalovaný shrnul, že rodinné vazby vytvořené stěžovatelem nespadají pod důvody hodné zvláštního zřetele. K tomu odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Takové zjištění skutkového stavu považuje Nejvyšší správní soud s ohledem na obsah tvrzení přednesených stěžovatelem za dostačující.

[10] Městský soud pak vyložil, že při rozhodování o udělení humanitárního azylu jde o posouzení, zda se v konkrétním případě jedná o „*případ hodný zvláštního zřetele*“. Ustanovení § 14 zákona o azylu přitom nestanovilo kritéria, která by měla splňovat životní situace žadatele. Stěžovatel svou žádost odůvodnil existencí rodinných vazeb. Městský soud přezkoumal, zda žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a ztotožnil se s jeho závěry. Odkázal také na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které se podává, že rodinné vazby cizince v České republice nejsou samy o sobě důvodem pro udělení humanitárního azylu (rozsudek NSS ze dne 17. 9. 2003, čj. 4 Azs 6/2003-55). Městský soud se tedy přezkumem podmínek pro udělení humanitárního azylu zabýval, a to včetně otázky zachování rodinných vazeb.

[11] Nejvyšší správní soud pak k této námitce uvádí, že k humanitárnímu azylu existuje bohatá judikatura. Snaha o legalizaci pobytu není relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (rozsudek ze dne 30. 6. 2004, čj. 7 Azs 138/2004-44) a není ani dostatečným důvodem pro udělení humanitárního azylu. Na formu mezinárodní ochrany v podobě humanitárního azylu není právní nárok (rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003-48). Smysl této formy mezinárodní ochrany lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu, například osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory, nýbrž i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly (rozsudky NSS ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55; ze dne 21. 3. 2018, čj. 6 Azs 6/2018-33, bod 17).

[12] Stěžovatel uvedl, že v České republice žijí jeho tři děti. Jak ale plyne z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, sloučení rodiny, resp. zachování stávajících rodinných vazeb obecně nelze považovat za případ hodný zvláštního zřetele, pro který by mohl správní orgán humanitární azyl udělit, nejsou-li dány další významné skutečnosti, jež by jeho udělení opodstatňovaly (např. přírodní katastrofa či vážné tělesné postižení apod.). Stěžovatel přitom žádnou podobnou okolnost v řízení před žalovaným ani v následném soudním řízení neuvedl (rozsudek NSS ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 47/2004-60, a ze dne 1. 2. 2017, čj. 6 Azs 309/2016-28, bod 9, či usnesení NSS ze dne 26. 1. 2022, čj. 2 Azs 220/2021-32, bod 16).

[13] K námitce nezohlednění mezinárodních závazků České republiky při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu Nejvyšší správní soud dodává, že městský soud se těmito námitkami zabýval. Správní rozhodnutí posoudil i z pohledu zásahu do práva stěžovatele na soukromý a rodinný život a principem nejlepšího zájmu dítěte. Zásah shledal přiměřený s ohledem na ochranu veřejného zájmu. Nejvyšší správní soud v tomto hodnocení neshledává zásadní pochybení.

[14] Lze uzavřít, že kasační stížnost nevyvolává otázky, které by dosud nebyly v judikatuře řešeny nebo byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon. V daném případě nedošlo ani k zásadnímu pochybení městského soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního odmítl pro nepřijatelnost.

[16] O nároku na náhradu nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního ve spojení s § 120 soudního řádu správního. Stěžovatel neměl ve věci úspěch a náhradu nákladů mu proto nelze přiznat. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

[17] Stěžovateli byl usnesením městského soudu ustanoven k ochraně jeho práv zástupce Mgr. et Mgr. Marek Čechovský, Ph.D., advokát. Jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 10 soudního řádu správního). Zástupce stěžovatele učinil jeden úkon právní služby, a to podání ve věci samé (doplnění kasační stížnosti) [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Odměna za tento úkon činí 4 620 Kč (§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 5 advokátního tarifu). Paušální náhrada nákladů činí 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož podle informací dostupných v rejstříku ekonomických subjektů Ministerstva financí (ARES) je zástupce stěžovatele plátcem DPH, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající sazbě této daně (§ 57 odst. 2 soudního řádu správního). Celkem tedy odměna ustanoveného zástupce činí 6 135 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu (výrok IV . tohoto usnesení).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. května 2026

Tomáš Foltas
předseda senátu